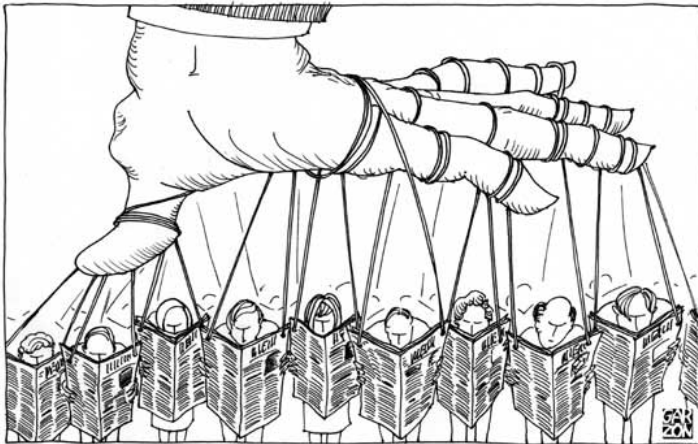

Medias olika bevakning av Chile och Ecuador jämfört med Venezuela

Medias täckning av händelserna i Venezuela, Chile och Ecuador ? en jämförelse

I hela Latinamerika och Karibien har folken rest sig i protest mot USA-stödda högerregeringar och deras nyliberala sparpolitik.

Nyligen skickade Chiles president, mångmiljardären Sebastian Piñera, ut armén för att krossa demonstrationer i hela landet, som riktade sig mot ojämlikhet och prishöjningar.

I Ecuador genomförde ursprungsbefolkning, arbetare och studenter en elva dagars lång manifestation, som lamslog landet, i protest mot bränsleprishöjningar som var en del av Internationella Valutafondens åtstramningsprogram som president Moreno försöker driva igenom.

Man kanske hade förväntat sig att dessa folkliga protester skulle få oreserverat stöd och sympati från internationella media som hävdar att de representerar demokrati och vanligt folk. Men det var precis tvärtom. Journalister beskrev ofta dessa protester som farliga hot mot ?lag och ordning?, genomsyrade av ?våld?, ?kaos? och ?oordning?.

Denna beskrivning står i stark kontrast med bevakningen av de regeringsfientliga protesterna mot Venezuelas vänsterregering. Där uppmärksammas för det mesta bara det våld som sägs komma från staten. Enligt västerländsk elits uppfattning så har Venezuelas medelklass länge fört en legitim och folklig protest mot en auktoritär och anti-amerikansk regim. Fattiga människor som gör uppror mot förtryckande regeringar i USA-stödda länder betraktas som en oacceptabel avvikelse.

De stora mediernas journalister har aldrig kunnat dölja sin entusiasm för högeroppositionens upprepade kuppöversök i Venezuela. Den utmålas regelbundet som en ?demokratirörelse?. (FAIR.org, 5/10/19).

2017 genomförde oppositionen i Venezuela fyra månader av våldsamma upplopp i vilka man krävde tidigarelagda presidentval. Protesterna medförde 125 döda, bland dem protesterande, regeringsanhängare och åskådare. Det var oppositionens femte större försök att störta regeringen med våld sedan 2002.

Trots att demonstranterna attackerade journalister och lynchade regeringsanhängare så framställdes uploppen som en ?resning? mot en ?auktoritär? regering. ? (New York Times, 2017, 22 juni), ett ?uppror? som svar på ?regeringens tillslag? (Bloomberg, 2017 18 maj) och en Davids kamp mot Goliat av ?unga entusiaster? som stod mot en grym regim (Guardian 2017, 25 maj). Journalisterna lade ofta ansvaret för det ökande antalet dödade på säkerhetsstyrkorna (France 24, 2017, 21 juli; Newsweek 2017, 20 juni; Washington Post 2017, 17 juni) medan de i allmänhet förteg och ignorerade oppositionens våld som rapporteras vara orsaken till fler än 30 dödade.

Samma mönster upprepades i januari, när dödliga sammanstötningar bröt ut i landet under dagarna före och efter att Juan Guaido, med USA:s uppmuntran, utropade sig själv till interimsresident. Detta beskrevs i media som en 'våldsamt tillslag' från säkerhetsstyrkorna som 'spred terror..för att attackera kritiker. (Independent 2019, 24 januari; Reuters 2019, 3 februari) och 'soldater och paramilitärer som jagade oppositionsaktivister' (Miami Herald 2019, 27 januari). Utländska journalister baserade sina historier i huvudsak på källor som stod oppositionen nära och förteg detaljer som komplicerade deras berättelser. Sådant som det faktum att 38 procent av protesterna var våldsamma och att i minst 28 procent av dem skedde väpnade sammanstötningar med myndigheterna.

I motsats till Chile och Ecuador har de stora medierna konstant svartmålat Venezuelas president Nicolas Maduro. Denne fick 6,2 miljoner röster, dvs. 31 procent av de röstberättigade, förra året. Han beskrivs som 'auktoritär' (FAIR.org 2019, 4 november; 2019, 8 juni) eller som en 'diktator' (FAIR.org 2019, 4 november) och därmed rättfärdigas kupp försöken.

På senare tid har chilensare gått ut på gatorna i massdemonstrationer mot Piñera-administrationen, efter en ytterligare höjning av de redan höga tunnelbanepriiserna.

Från att gymnasieelever började protesterna, växte de till ett fullskaligt uppror mot det extremt ojämlika och nyliberala samhället. Det ledde till att regeringen militariserade gatorna och införde utgångsförbud för första gången sedan Pinochet-diktaturen 1973-1990. Trots de största protesterna sedan demokratin återinfördes, så har de stora medierna i stor utsträckning refererat till dem i nedsättande ordalag, som 'upplopp'. (CNN 2019, 19 oktober, CNBC 2019, 21 oktober). 'Våldsam oro' (New York Times 2019, 19 oktober) och 'kaos' (NPR 2019, 19 oktober; Vice 2019, 21 oktober) och gav därmed fritt fram för en krigsförklaring mot folket.

Det är avslöjande att inga stora medier har beskrivit regeringens brutala förtryck av demonstranterna som ett 'nedslag', eller ifrågasatt Piñeras legitimitet för att han 2017 valdes med bara stöd av 26 procent av de röstberättigade.

Det är visserligen sant att journalister har börjat hänvisa till anklagelser om människorättsövergrepp som Chiles National Human Rights Institute rapporterat. De uppgav 23 oktober att 173 personer skjutits och 18 dödade. Minst fem av dem av myndigheterna. Men våldet mot offren i Chile har inte i närheten fått den uppmärksamhet som media gett till protesterande i Venezuela. Där har de dödade beskrivits utförligt och medkännande (New York Times 2017, oktober 6; BBC 2017, 14 maj). Åtminstone i de fall de dödade inte lynchats av oppositionen.

Motsatsen gäller Chile och Ecuador. Två symboliska fall. Det ena Manuel Rebolledo, 23, som dog 21 oktober efter att ett fordon från marinen kört över honom nära Concepcion, Chile. Det andra är Romario Veloz, 26, som sköts ihjäl dagen innan vid en protest i La Serena, Ecuador. Ingen av de två har fått namn eller eftermälen i västerländsk press.

Det verkar som de enda värdiga offren, i ögonen på de stora medierna, är de som har propagandavärde för västerländsk utrikespolitik. Journalister sympatiserar spontant med nyliberala teknokrater som Piñera, även om de i undantagsfall kan kritisera dem för 'överdrifter': 'President Piñera sa att han är medveten om de övergripande problemen som eldade på oroligheterna. Men han verkar ha svårt att få grepp om befolkningens verkliga anledningar till frustration'. (New York Times 2019, 21 oktober) Så skriver NYT i sympati innan det övergår till att notera att presidenten förklarat 'krig' mot sitt eget folk. Tidningen antyder att chilensarna kan tycka att det är 'upprörande' att regeringen inför krigslagar, med tanke på att 'militären dödat och torterat tusentals människor för bara några årtionden sedan just med det uttalade syftet att återställa ordningen'. Men trots att rubriken på artikeln var 'Vad du behöver veta om oroligheterna i Chile' så tyckte inte NYT att det var relevant att överhuvudtaget nämna att säkerhetsstyrkorna var i färd med att invalidisera och döda demonstranter på gatorna och, enligt uppgifter, tortera anhållna.

Den dominerande storyn som publiken matas med är att Piñeras regering har varit 'oförmögen' att svara på protesterna (Economist 2019, 20 oktober, New York Times 2017, 21 oktober). Men aldrig att den skulle uppfört sig grymt eller kriminellt.

Inga västerländska tidningar har publicerat svidande vidräkningar i ledare och kallat Piñera för 'diktator' och krävt att regeringen vidtar åtgärder för att 'återupprätta demokratin'. Något som de gör med jämna mellanrum när det gäller Venezuela (FAIR.org 2019,

11 april). Istället ger de miljardären Piñera rådet att svara på 'ojämlikheten?'. Därmed görs inga referenser eller antydningar till vad som i allt högre grad liknar statsterror. (New York Times 2019, 22 oktober; Guardian 2019, 23 oktober; Bloomberg 2019, 23 oktober).

Bolagsmedierna fortsätter att rentvå Piñera och beskriver honom som 'center-höger?' (Guardian 2019, 21 oktober; CNBC 2019, 19 oktober; Reuters 2019, 21 oktober.) Man döljer hans personliga band till diktatorn Augusto Pinochet och andra ministrar.

Journalister har visat marginellt större sympati för ursprungsbefolkningens uppror i Ecuador, som riktar sig mot Internationella Valutafondens påbud om åtstramningar. I rubrikerna beskrivs de ofta som 'våldsamma protester?'. (CNN 2019, 8 oktober; Guardian 2019, 8 oktober; USA Today 2019, 9 oktober; Financial Times 2019, 8 oktober).

Ecuadors president Moreno kallas fortfarande inte för 'auktoritär?', trots att han beordrat militären att slå ner gatudemonstrationerna, infört utgångsförbud, upphävt medborgerliga rättigheter och arresterat rivaliserande politiker.

Sedan han förrått sina kampanjloften från presidentvalet, då han lovade att följa sin företrädare Rafael Correas vänsterpolitik, och istället ha omfamnat oligarkin som han tävlade mot i valet, har Moreno blivit en favorit i västvärldens medier. (FAIR.org 2018, 4 april).

Som i fallet Chile har de stora medierna rentvått Morenos våldsamma repression, som resulterat i sju döda, ca 1 000 skadade och ungefär lika många arresterade. Men de stora medierna har varit ännu skändligare i att dölja orsakerna till krisen i Ecuador.

Journalisten Joe Emersberger har nyligen visat på att västerländska journalisters favoritlögn är att Moreno 'ärvde en skuld kris som exploderade när hans före detta mentor, före presidenten Rafael Correa, tog lån till dammar, vägar, skolor, vårdcentraler och andra projekt?' (New York Times 2019, 8 oktober). Men faktum är att landets skuld i förhållande till BNP är lågt. Det har dock ökat under Moreno, inte på grund av offentliga arbeten, men på grund av hans politik som gynnar de rika.

Medierna har i och för sig medgett att Moreno inte visat några bevis för sina löjliga påståenden om att supportrar till Correa och Maduro ligger bakom protesterna. Men de har med få undantag (DW 2019, 14 oktober; Reuters 2019, 12 oktober) skamligt nog ignorerat Morenos drakoniska förföljelse av politiker som stöder Correa. Inklusiva valda representanter. Detta rättfärdigar Moreno med precis samma och obevisade konspirationsteori.

Bristen på information om detta står i skarp kontrast till hur Venezuelas USA-vänliga opposition behandlas av media med silkesvantar, oavsett hur många kupp försök de genomför. (Reuters 2019, 30 april; Los Angeles Times 2019, 30 april; Guardian 2019, 6 februari).

Det är ingen tillfällighet att västerländska journalister är bestörta över protesterna som de utsugna och marginaliserade i Chile och Ecuador utövar, medan de stöder protesterna som den Washingtonstödta oppositionen i Venezuela tar till. Denna partiskhet har inget att göra med mängden mordbränder, plundring och våld. Det är snarare så att journalisterna instinktivt tar avstånd från utbrott från diskriminerade fattiga mot den nykoloniala eliten i ett borgar samhälle och deras klassbröder och uppbackare av västerländska eliter.

Protesterna i Ecuador är de senaste i en lång rad av anti nyliberala uppror, som störtade tre presidenter mellan 1997 och 2005.

Upproret som exploderat i Chile är det största i över en generation och visar på den dödliga krisen som den knappt demokratiska staten, som utformats av Pinochet för att vidmakthålla den nyliberal modellen med hot om våld, genomgår. Det chilenska upproret har gjort eliten skräckslagen och medfört att högerpresidenten utlyst krig mot sitt eget folk. På spel står inte bara stabiliteten i en nyckelallierad till Väst, men än allvarligare, nyliberalismen som sådan och som visat upp Chile som en framgångssaga.

Journalisterna i stora medier kommer säkert att fortsätta att dämpa kritiken mot förtryckande vasallstater till USA, på motsvarande sätt kommer de att systematiskt dölja och förtiga effekterna av Washingtons sanktioner mot Venezuela (FAIR.org 2019, 26 juni)

som redan orsakat 40 000 dödsfall i Venezuela sedan 2017.

Om krigets första offer är sanningen, så har sanningens självutnämnda slaktare i form av internationella media definitivt mycket blod på sina händer.

Venezuelanalysis 191024

<https://venezuelanalysis.com/analysis/14704>

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Swisha en 20:a eller valfri summa till

123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0